

REVISTA MUSICAL CATALANA

SUMARI

MEMÒRIA artística i administrativa corresponent a l'any 1923, llegida pel secretari de l'ORFEÓ CATALÀ, En Pasqual Boada, en la Junta General de Socis, celebrada el dia 29 de gener de 1924. — *Orfeó Català*. Concerts de Quaresma

:: :: BUTLLETÍ DE
L'ORFEÓ CATALÀ

Any XXI :: Núm. 243
:: :: :: Març 1924

Revista Musical Catalana

Butlletí mensual de l'Orfeó Català

BARCELONA

REDACTORS EN CAP

FREDERIC LLIURAT — JOAN SALVAT

Secretari de la Redacció: JAUME MARTI I MARULL

PRINCIPALS COL·LABORADORS

Higini Anglés, prev.—Josep Barberà.—Giulio Bas.—Pasqual Boada.—Joan Borràs de Palau.—Lluïsa Bosch i Pagès.—J. Cabot Rovira.—J. Rafel Carreras.—Gabriel Castellà i Raich.—Eusebi Clop, O. F. M.—Henri Collet.—Eduard L. Chavarri.—Josep M.ª Comella.—Miquel Domènech i Español.—Josep Fabre.—Josep M.ª Folch i Torres.—Ignasi Folch i Torres.—Alfons Gallardo.—Robert Gerhard.—Vicents M.ª de Gíbert.—Enric G. Gomà.—Emili Heintz-Arnault.—Gascó Knosp.—Wanda Landowska.—Jaume Marti.—Frederic Lliurat.—J. Lamote de Grignon.—Miquel Llobet.—Joan Llongueras.—Josep Maideu.—Joan Manén.—Dom Carles Megret, O. S. B.—Apeles Mestres.—Lluís Millet.—Manuel de Montoliu.—Vicents de Moragas.—M. Morera i Galicia.—Antoni Nicolau.—J. J. Nin.—Joaquim Pena.—Francesc Pujol.—J. Riba i Martí.—Antoni Ribera.—Lluís Romeu, prev.—Miquel Rué, prev.—Dom Maur Sablayrolles, O. S. B.—Joan Salvat.—Kurt Schindler.—Albert Schweitzer.—Josep Subirà.—P. Gregori M.ª Suñol, O. S. B.—Agusti Valls i Cascante.—Francisco Viñas.—Amadeu Vives.—Rafel Vives, etc. ::

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Carrer Alt de Sant Pere, 13, Orfeó Català (Telèfon 1, S. P.)

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

BARCELONA: Per als socs de l'Orfeó Català, un any, **6 pessetes**.—Per als no socs, **7 pessetes**.
FORA: Per als socs de l'Orfeó Català, un any, **7 pessetes**.—Per als no socs, **8 pessetes**.
ESTRANGER: Un any, **10 pessetes**.—Número solt: **75 cèntims**

Se subscriu, demés, en les principals Llibreries i Magatzems de Música

Revista Musical Catalana

Butlletí de l'ORFEÓ CATALÀ

MEMÒRIA

*artística i administrativa corresponent a l'any 1923, llegida
pel secretari de l'ORFEÓ CATALÀ, En Pasqual Boada, en la
Junta General de Socis, celebrada el dia 29 de gener de 1924.*

Distingits consocis:

En mig del silenci august que plana avui damunt la nostra terra, la veu de l'ORFEÓ CATALÀ, que des fa 32 anys ve parlant al nostre poble amb igual força persuasiva i desvetlladora, pren enguany ressonàncies extraordinàries i assoleix un accent més esperançador i significatiu.

Ella és com el doll espontani i puríssim de la font bosquetana cantant l'existència i abundor de les deus soterrànies i invisibles que fecunden les planes aparentment eixarreïdes i ermes.

Ella en l'hora actual, és la que ens diu com la quietud que ens envolta no és pas la desoladora quietud de la mort, sinó el repòs dolçament esperançador de la futura maternitat... la quietud externa dels camps en plena saó, en la qual, com diu el poeta

"fins es senten sota terra
com germinen les llavors..."

Per això, senyors, la veu de l'ORFEÓ CATALÀ sempre viva, palpitant i confortadora, voldríem convertir-la en aquesta ocasió, en flama de foc — del foc intern que l'enllumena — per auriolar amb ella la nostra ruta, i, que com la columna lluminosa dels israelites, ens guiés en el pelegrinatge d'aquesta vida, enardint-nos en la tasca i reconfortant-nos en les nostres defallences...

Mes les limitacions que ens imposa l'estat excepcional que vivim, hauran d'apaivagar sensiblement les exaltacions patriòtiques que ens suggereix

la contemplació i resum anyal de la tasca cultural, artística i patriòtica de l'ORFEÓ CATALÀ.

Posi doncs, cadascú tot el foc de la seva ardenta passió en cada un dels actes que anem a ressenyar i així, sota la nostra impertorbable serenitat i l'aparent fredor, vibrarà potent l'entusiasme de sempre, el mateix anhel ens agermanarà en la tasca i la íntima satisfacció ens eixamorrà el cor, enardint-nos per a noves conquestes i més fermes actuacions.

Fet aquest breu exordi i posant doble sordina a les nostres paraules i conceptes, anem a entrar en la tasca que per setena vegada m'ha estat confiada, i com de costum, hi entrarem per la porta misericordiosa del record als amics difunts, a aquells companys que suara teníem al nostre entorn i avui veiem ja llurs noms escrits damunt lloses funeràries.

Que bé s'adiu enguany, l'estat del nostre esperit amb la contemplació i alligonament de les coses eternes! Perquè, dels nostres amics difunts no en recordarem pas les seves característiques materials i moridores, sinó les excel·lències de la seva ànima immortal, ja que en l'individu com en els pobles, l'ànima és el que els dona fesomia pròpia, i el que els enriqueix o degrada, el que els caracteritza i fa inconfundibles, i l'ànima, com tots sabeu, és el que no mor mai, el que viurà eternament per damunt de la corrupció de la carn i de totes les corrupcions...

I quina riquesa d'ànima, senyors, no havien de tenir tots els amics que la mort ha sobtat col·laborant en obres de cultura, d'art i patriotisme com és la nostra!

Recordeu aquell ex-chorista, En Claudi Coutier i el seu pare N'Antoni; En Lluís Alesàn; Esteve Rossell; En Joaquim Damians i Manté; Ramon Noguera Casabosch; Ramon Matas; Emili Garcés; Antoni Domènech; Eduard Ramoneda; Melcior Torrus; Josep M. de Falgàs i Na Martina Giménez, també aquesta antiga ex-chorista, i tots ells ben encesos d'amor per l'obra de l'ORFEÓ, a la qual tothora aportaren la seva col·laboració.

En Cèsar August Torres, antic Soci i President del Centre Excursionista de Catalunya, un dels prestigis de la nostra terra, que tant eficaçment contribuï a fer conèixer les seves bel·leses naturals i la seva riquesa folk-lòrica, essent sempre fervorós cooperador de l'ORFEÓ CATALÀ.

En Joaquim Albiñana, l'honorable patrici, víctima innocent de l'arma homicida.

En Francesc Lleyxà, soci fundador de l'ORFEÓ, que figurava en les nostres llistes amb el número 15, i antic ex-chorista que mai no va oblidar-nos i menys en les hores d'angoixa i dolor, recordant que oferí una notable obra pictòrica original, a benefici d'aquell innocent chorista assassinat En Joan Benet, el record del qual sembla providencial en aquests moments...

En Josep Vilaseca Magarre i En Jeroni de Moragas, socis vitalicis, havent estat el Sr. Moragas individu de Junta i sempre bon amic i admirador de l'ORFEÓ, al qual va oferir tothora el seu valuós concurs, que tan bé s'adeia amb els seus exquisits sentiments d'artista i excellent patrici. Recordem d'ell, entre altres moltes generoses i aciençades actuacions en pro de l'ORFEÓ CATALÀ, el fervorós parlament que pronuncià en l'homenatge a l'ORFEÓ per a solemnitzar i perpetuar el record de la primera audició de la *Passió*, de Bach, la Comissió organitzadora de la qual ell va presidir amb la seva característica activitat, zel i encert.

També l'ORFEÓ es dolgué—com tot Barcelona—de la mort de Na Maria dels Angels Mateu i Pla, veritable àngel de caritat, ànima privilegiada que passà breument pel món, fent bé i escampant cristià amor. La seva vida fou d'una exemplaritat lluminosa, d'aquelles que deixen eterna estelada, d'una santa com ho fou la seva mort. Aquesta distingida damisella aristòcrata de posició social i més encara d'ànima; model de virtut i caritat, fou sempre una enamorada de l'ORFEÓ CATALÀ, en el qual figurava com a soci vitalici, ennoblint amb la seva cooperació les nostres llistes de protectors.

En Francesc Millet i Pagès, germà del Mestre fundador de l'ORFEÓ, tenint el núm. 10, en les llistes de socis, també ens deixà en el curs de l'any finit i amb ell el seu fervorós entusiasme per l'Orfeó que considerava com part integrant del seu ésser i com a tal sempre s'havia comportat.

Finalment, l'ORFEÓ ha perdut també un dels seus il·lustres socis honoraris en l'Excm. Sr. Marquès de Castellbell, l'esplèndid donador del grup escultòric de l'eminent Blay, que exorna bellament i avalora la façana del nostre Palau.

La Junta de l'ORFEÓ CATALÀ cursà sentides comunicacions de condol a les famílies del nostre soci honorari, dels ex-individus de Junta i dels socis fundadors, com també als entusiastes choristes i ex-individus de la Directiva En Josep M.ª Vila i Ermengol Bigas i a l'ex-president de l'ORFEÓ En Francesc Matheu, del qual tants bells records serva l'ORFEÓ, per la mort de les seves amantíssimes mares. Darrerament la Junta trameté també, sentit condol a la chorista fundadora. Srta. Pilar Roca, professora auxiliar, per la mort del seu bondadós pare.

Per fi, la Junta trameté el més sentit pèsam per la mort de don Lluís Domènech i Montaner, l'honorable patrici i eminent arquitecte que bastí el nostre Palau i donà tants dies de glòria a la nostra terra.

De tots aquests bons amics que la mort ha dallat del nostre jardí, en servarem tota la vida el perfume de les seves obres meritòries i nobilíssimes i pregarem a Déu vulgui transplantar en el seu reialme, la flor de llurs ànimes excelses.

MOVIMENT DE SOCIS

Hauriem de repetir en aquesta secció el plany que ja entonàrem l'any passat excitant el zel del nostre poble per a l'enriquiment de les seves valors morals. Es veu que la societat, com l'individu, en la lluita que li cal sostenir tothora per a mantenir la supremacia de l'esperit, resta ben sovint vençut, i platxeriosament cura més de l'esplai i pler de la matèria que dels goigs i ennobliment de l'esperit, tergiversant així l'ordre de valors en el compost home i societat.

Es clar que quan les dolors i contrarietats engrapen la vida de l'home, aleshores s'adona prou d'on rau la veritable supremacia, mes passada aquella anormalitat, torna generalment el senyor a ésser esclau del servent. Igual podríem dir de la societat, d'un poble, d'una nació o d'un organisme; quan les vergassades ja no cauen al damunt de la seva crosta material sinó damunt de la seva ànima, quan són follades les valors espirituals d'aquell poble o nació, ah!, aleshores tothom vibra d'indignació, tothom se'n ressent, tothom s'aixeca airat per aquelles fiblades a allò més íntim del seu ésser, a allò més preat i sensible.

Cal doncs excitar al nostre poble a cuidar amb més amor i sollicitud el seu patrimoni espiritual, a fi que el seu enorgulliment i gelosia envers aquets tresor, no es manifesti únicament ni doni fruits tangibles, com els dona la noguera, tan sols a vergassades.

En comparar les llistes de socis actuals amb les d'antany, veurem l'estabilitat inconcebible de les mateixes; és cert que no disminuim sensiblement, però tampoc no arribem on fóra de desitjar, car en la nostra terra i fins únicament en aquesta ciutat, són a cents de milers els catalans que es vanten i enorgulleixen de les seves característiques racials, i, molts d'aquests, podrien i deuriem estar al costat de les entitats que, com la nostra, fan honor a la seva llengua, al seu art, fomenten la cultura, expandeixen la germinor i fan brotar al seu entorn tot un esplet d'exquisides manifestacions d'alta valor social, artística, cultural i patriòtica, que són les que tornen replendent, obiradora i immortal l'ànima d'un poble.

Veieu ara l'estat actual de les nostres llistes:

Socis honoraris.	2
" vitalicis.	88
" adjunts.	17
" protectors.	1.441
" choristes. Noies.	98
" " Homes.	80
Total.	1.726

Demés, hi ha 50 nois choristes que, malgrat no ésser socis, en gaudeixen quasi tots els drets.

En la categoria de vitalicis hi han ingressat enguany tres honorables patricis i fervents socis protectors En Josep Cirera Prim; Jaume Roig Niqui i el nostre excellent company de Junta En Pere Luandra, demostrant tots ells, amb la generositat dels seus reglamentaris donatius, la intensitat del seu amor a l'ORFEÓ CATALÀ, que de tot cor els ho agreix.

Ja veieu, doncs, amb el total de socis (1.726 contra 1722 de l'any anterior) com som aproximadament allà on érem, i no allà on l'obra de l'ORFEÓ es mereix que fóssim.

Excitem-nos companys en la propaganda dins les nostres relacions, fem nous adeptes i seguidors de la tasca persistent i generosa de l'ORFEÓ, procurem que el nostre poble reaccioni i ajudant les institucions culturals, enrobusteixi plenament la seva ànima, que aquesta — com diu el poeta — “és seva i de ningú més”, i mai ningú li podrà llevar cap nova conquesta que assoleixi, ni apagar cap nova llusor que per les seves virtuts hi sàpiga fer resplendir.

SITUACIO ECONOMICA

El senyor Comptador amb la seva habitual competència, ha dit ja l'estat actual de les nostres finances; per tant, res de nou hi podré afegir si no és el fer ressaltar la marxa normal i entenimentada de la nostra vida econòmica, limitada sempre als seus escassos ingressos, que són la fita on han d'aturar-se els seus projectes i anhels d'una major i més extensa actuació. En mig, doncs, d'aquest cercle reduït, l'ORFEÓ va desenrotllant la seva vida artística i cultural, que tants elogis ha merescut de tothom, i especialment de les nostres corporacions populars, les quals no dubtem que seguiran portant a la nostra obra el seu petit però estimadíssim ajut, que fins avui mai no li han regatejat, en gràcia a la generositat de l'obra educativa de l'ORFEÓ que “en tan alt lloc ha posat el nom de Barcelona — com deia una comunicació d'un dels darrers alcaldes populars — no sols en la nostra pàtria sinó també en els centres musicals més importants de l'estranger.”

TASCA ARTISTICA

El lògic esgotament de tot organisme en contínua activitat, el desgast natural de tota actuació col·lectiva, majorment quan està sotmesa a una mateixa norma i regida per la mateixa direcció, troben en el fet de l'ORFEÓ CATALÀ una excepció meravellosa, sobrenatural diríem, en veure com a tra-

vers dels 32 anys d'activitat constant i mai afeblida, segueix ara com abans, amb el mateix enardiment, fe, perseverància i fermesa del primer dia.

Qui ha fet el miracle? "Què seria d'aquest *coro* sense En Lluís Millet?", preguntava textualment i familiarment el secretari que 30 anys enrera parlava en una Junta com la d'avui.

I a l'any següent, el nou secretari ja s'esplaiava amb goig, veient l'activitat incansable del "nostre Director, que — diu — el veureu sempre el mateix, enèrgic i estudiós per al chor, empenyont-lo cap a la perfecció", i l'any 97, en la corresponent Memòria, el bon secretari, emprant un símil mariner que a mi em complau molt, ja diu, mostrant el camí fet i els entrebancs que han hagut de saltar: "Bo és nostre Director per a tornar enrera, bons som tots nosaltres per a perdre el camí guanyat; amb un tal capità que ens comanda, l'alè de l'opinió pública que ens acompanya a la consecució de l'ideal i una ensenya que guia el barco, amb un petit esforç arribarem al port i brillarà per l'ORFEÓ la glòria més desitjable."

I la glòria més desitjable, senyors, ja ha brillat i amb la seva resplendor ha enlluminat tota la nostra terra i les nostres ànimes.

Es clar que, com diu el Mestre Millet, "tota gràcia ve de dalt", mes la gràcia es val també de sers predestinats per a realitzar les seves meravelles. I no hi ha pas dubte que aquell estat sobrenatural que engendra les grans coses, inundà misteriosament l'ànima del Mtre. Millet, allà en la seva joventesa, suggerint-li la creació de l'ORFEÓ CATALÀ, mostrant-li alhora la clara visió de les més amples perspectives i armant-li el braç per a estructurar amb grapa ferma i genial tota l'ossamenta que havia de sostenir l'edifici remorós i sonor de l'ORFEÓ al qual tan belles ressonàncies eren reservades en l'esdevenir, per a endolcir amb elles el nostre viure, desvetllar la somnolència ancestral i enardir els més sants entusiasmes.

"En el període d'engendrament de nostra Corporació — escriu el mestre Millet — ja fantasiàvem coses formoses per a ella i com mare vident que ja veu gran i hermós el fill que porta en les entranyes i el veu en somnis resplendent de glòria... així nosaltres vèiem ja nostre chor interpretant les grans obres clàssiques de l'art vocal i el somniàvem gran i admirat, estimat de tothom... Mes això ho vèiem lluny, molt lluny, encara que hi creïem amb fermesa."

Veu's aquí el secret principal de l'obra immortal de l'ORFEÓ CATALÀ; fe i fermesa del mestre que s'encomanà ben prest als seus intel·ligents col·laboradors i als seus heròics choristes.

Per això, en la naixença, creixença i plenitud de l'ORFEÓ, les dues primeres èpoques s'encalcn ràpidament i del primer any que amb 28 choristes i 12 pessetes en caixa es comencen les tasques, es passa el següent a donar

ja la primera prova anyal que fou una revelació i un èxit i s'entra ja de ple, en successives anyades, a la creixença de l'Entitat amb concerts notables, cantant-se, demés de les cançons populars catalanes, obres d'autors clàssics i de compositors estrangers, fent estremir de goig i emoció tot Catalunya i sovintejant les excursions per tal d'escampar la bona nova arreu de la terra.

Des d'aleshores ençà, quant de camí fet! quantes conquestes assolides! quants de somnis i anhels realitzats!

Des d'aquell primer concert a la sala Bernareggi cantant únicament l'*Ave verum*, de Mozart, i la *Boda d'ocells*, d'En Garcia Robles, i des de la primera prova anyal al Palau de Ciències l'any 92, cantant amb 30 choristes tan sols, *Jovenívola*, *Sanctus*, *La Complanta d'En Guillem* i l'*Himne Català*, dels mestres Millet, Vives i Garcia Robles, junt amb els cants populars *La filadora*, *Els tres tambors* i *Els Segadors*, fins a la magnificència i solemnitat dels concerts actuals amb prop de 200 choristes, i a voltes amb centenars d'executants, quanta tasca realitzada! quanta glòria assolida! mes també, quants esforços, abnegació, treball, constància i sacrifici! quanta tenacitat, fe, amor i fermesa!

No creguin no, els que no ho coneixen de prop, que l'obra de l'ORFEÓ CATALÀ s'hagi enlairat dolçament i descansadament; que aquest temple majestuós i august s'hagi alçat com per art d'encantament, tal com els palaus de cristall dels contes de fades, no; l'obra de l'ORFEÓ ha estat pastada sempre i treballada tothora amb la suor del front dels abnegats mestres i choristes; els carreus per l'edifici s'han hagut d'arrencar amb dolor i fadiga de la morta pedrera i el cisell i l'eina esforcada i diligent els hi han donat forma, vida i elegància; maldant un dia i un altre dia, desbrossant el camí de noses i entrebancs, l'obra anava creixent, creixent, i ara era la llum de la inspiració que encenia sobtadament i en múltiples irisacions els policromats finestrals: ara era el treball pacientíssim de benedictí que brodava filigranes en els esvelts capitells, ara manllevant les clàssiques bastides del segle d'or de la música. s'enlairaven majestuósament les sumptuoses arcades, i així l'edifici pujava amunt, amunt, mentre pel rosetó central, esbatanat a tot aire, no hi paraven mai d'entrar els reflexes lluminosos del nostre sol ardent, s'hi endinsaven a glopades, —com si fossin d'encens— les més pures sentors de la terra, els cants de l'avior, la tonada remorejanta de la nostra mar llatina amb el seu non-non adormidor, els refilets de l'ocellada gentil, els bufaruts tramuntanals de les planes empordaneses, l'oratjol marí de la nostra costa encantada... I quan Déu volgué, per l'empenta creadora del geni i de la fe, fou assolit el cim del nostre edifici simbòlic, del nostre monument i temple artístic, remorós tot ell de les harmonies que l'omplenaren, fent-hi voleiar al damunt la nostra ensenya sacrosanta i flamejar-hi les teieres del nostre ideal.

Ah, senyors, jo m'atreviria a dir que l'obra de l'ORFEO CATALÀ és una obra expiatòria, feta amb sacrificis, esforços i dolors; amb abnegació, patriotisme i caritats d'entusiasme, per un estol de penitents de la bellesa, de l'art i de les més pures emocions de l'esperit, com per a redimir els que malhauradament encara viuen girats d'esquena a aquestes deesses que sublimen i dignifiquen la vida i són com un tast del més enllà prometedor...

Perdoneu-me aquesta mena d'esplai que m'he permès, ans d'entrar en la ressenya — millor dit enumeració — dels concerts celebrats per l'ORFEO l'any passat, cosa que, en compensació, faré ràpidament per ordre de dates, recomanant als senyors socis que per a la ressenya detallada dels mateixos, acudiu a la *Revista Musical Catalana* que des de fa vint anys publica l'ORFEO i a la qual — aprofitant aquest incís — recomano la seva subscripció i divulgació.

La primera tasca artística que pertoca esmentar després de les anotades en la Memòria passada, fou la col·laboració de la Secció Choral en la inoblidable festa a la memòria del Rei En Jaume, que es celebrà el dia 2 de febrer i que ressenyem en altre lloc. En aquest acte l'ORFEO cantà la part final, reprenent-se l'execució del vigorós chor d'homes *L'ombra del Rei*, del mestre Pujol, que assolí un veritable èxit, així com tota la patriòtica festa.

Durant els dies de Santa Quaresma, l'ORFEO organitzà novament l'execució en dues úniques audicions de la *Passió*, de Bach, l'obra mestra de la música clàssica vocal, el superb monument d'art, emoció i bellesa que rep incessantment la veneració de totes les generacions.

Per tal de fer més assequible econòmicament l'assistència a aquests sacres festivals, es combinaren les audicions per a ésser donades en una sola sessió, la qual tingué lloc en cada un dels dies 11 i 18 de març.

L'emoció profunda i l'èxit esclatant d'aquesta obra extraordinària fou, com en les anteriors audicions, verament notable, ocupant-se'n amb elogi tota la premsa i rebent els seus interpretadors i executants els més entusiàstics aplaudiments, que, com és natural, culminaren en la tasca depurada, intelligent i fèrvida del mestre Millet, com també dels mestres Pujol i Gibert, els experts traductors de l'obra i eficacíssims col·laboradors de la seva execució.

El dia 15 d'abril l'ORFEO realitzà una excursió a Girona, que ressenyem en la corresponent secció.

El dia 11 de juny l'ORFEO col·laborà en un Concert de l'Associació d'Amics de la Música, cantant l'*Oda a la Joia*, de la *Novena Simfonia* de Beethoven, sota la direcció del mestre Pujol, fundador i director de l'orquestra de l'Associació esmentada.

La grandiositat i emoció d'aquesta obra i la seva execució vibrant, captivaren plenament l'auditori, que va tributar una sorollosa ovació al mestre Pujol, ORFEÓ, orquestra i solistes vocals, per la bella tasca portada a felicitat realització.

Com a dada curiosa farem constar que l'ORFEÓ va cantar per primera vegada la *Novena Simfonia* l'any 1899, sota la direcció del mestre Nicolau, en els famosos Concerts del Liceu, dits també de l'embarg de la Senyera. Fou tanta l'emoció que produí ja llavors, i la joia que proporcionà a tots els interpretadors i executants, que el Mestre Millet escriví a ran d'aquella audició que "si per desgràcia, nostre ORFEÓ hagués mort l'endemà mateix del dia de l'estrena de la *Novena*, per aquest motiu, solament, son record hauria estat grat a tots els que estimem amb sinceritat el gran art en nostra terra, i nosaltres hauríem de considerar ben pagats nostres esforços i afanys." D'aquell esdeveniment, senyors, fa ja vint-i-cinc anys, i l'obra beethoveniana que és una valor immutable de l'esperit, avui, com ahir, segueix triomfant per damunt de totes les novetats, escoles i modes passatgeres, i la seva grandiositat continua enlairant-nos en les regions sublimes de l'art i de la més pura delectança. També la nostra institució i la nostra Senyera, pel que tenen d'espirituals, segueixen rutilants la seva via ascensional i avui que ja ningú no sap on paren les mans pecadores que en aquells concerts del Liceu gosaren profanar la nostra sagrada Ensenya, ella segueix pura, immaculada, venerada de tothom, flamejant gloriosa com sempre, i enardint-nos en les nostres tasques...

El dia 17 de juny, la Secció Choral de l'ORFEÓ, realitzà una excursió artística a Vilafranca del Penedès, que també ressenyem en el lloc que li pertoca.

Novament l'ORFEÓ col·laborà amb l'Orquestra Pau Casals, i sots la direcció d'aquest eminent artista, en els concerts públics del dia 25 d'octubre i 4 de novembre i en el de l'"*Associació de Música de Camera*" el dia 5 del mateix mes, cantant la part choral de la *Novena Simfonia*, amb èxit ben remarcable i amb igual intensitat emotiva, tributant-se ben merescudes ovacions a tots els interpretants.

En la tanda de Concerts tardorals que acostuma organitzar l'ORFEÓ, la seva secció choral prengué part en el del dia 2 de desembre, cantant un selecte programa, en el qual figuraven quatre primeres audicions i l'estrena d'un deliciós madrigal de Brudieu *Ulls de llum serena i clara*, que captivà l'auditori per la seva delicada factura i subtilíssima inspiració. En la part central del programa la nostra gentil solista senyoreta Fornells, canà

bellament com acostuma, una col·lecció de cançons amb acompanyament de piano.

L'èxit d'aquest concert fou falaguer en extrem, havent-se esgotat totes les entrades al Palau i tributant-se nodrides ovacions a la tasca acurada dels nostres orfeonistes.

Altre concert notabilíssim que atragué una gentada extraordinària al Palau, fou el tradicional de la Diada de Sant Esteve el dia 26 de desembre, en el qual, com de costum, es cantaren belles nades catalanes, basques i estrangeres, figurant en el programa dotze primeres audicions i l'estrena de la xera nadalenca *Ja és nat* del mestre Pérez-Moya, vessanta de la frescor i gràcia característiques de les composicions del notable i jove mestre.

Els calorosos aplaudiments del públic obligaren a repetir diverses composicions, sortint tothom molt complagut del concert i fent merecuts elogis de la tasca artística dels mestres, choristes i compositors, lloant d'una manera especial l'excel·lent treball del mestre Pujol com a traductor de les composicions estrangeres, que amb la gràcia de la seva alada inspiració esdevenien veritables creacions i belles obres poètiques.

Finalment, el dia de cap d'any, l'ORFEÓ prengué part en el concert dedicat a la nostra densa, cantant, amb acompanyament de cobla el poemeta del mestre Pujol, *Sant Jordi triomfant* i junt amb les tres cobles, la magnífica i grandiosa *Cantada de Cap d'any*, lletra i música del mateix autor, assolint un èxit extraordinari i ben merescut i rebent l'autor — que les dirigí — l'homenatge sincer del nostre públic, obligant a repetir el poemeta que l'ORFEÓ cantava per primera vegada.

EXCURSIONS

Trenta anys enrrera, quan l'ORFEÓ amb la sola secció d'homes, començà les seves primeres excursions a Masnou, Sitges, Badalona, Ripoll i altres, empès per aquell entusiasme indeturable dels primers temps que l'enardia i guiava, l'ORFEÓ devia semblar un estol d'apòstols il·luminats que es llençaven a la conquesta d'un tresor d'ina preciable vàlua.

Diu el cronista d'aquelles pretèrites anyades, amb un laconisme corprendor, que després d'assolits els primers èxits a ciutat "ens llençàrem per tot Catalunya a treballar per la regeneració del cant català".

Oh noble heroisme, com vares vèncer en la lluita! Oh invasió santa i patriòtica, quantes regeneracions assolires! Oh brillants creuats de Sant Jordi, quantes simbòliques donzelles alliberàreu!

No cal pas glossar-ho — puix de tothom és conegut — el resultat espone-rós sota molts conceptes, d'aquells esforçats treballs, d'aquelles primeres i suc-cessives eixides arreu de Catalunya; d'elles és filla la gran obra orfeònica ca-talana; d'elles són filles altres obres no menys grandioses, positives i in-destructibles.

Tributem, doncs, avui un record de gratitud i admiració a aquells an-tecessors nostres, molts dels quals, per a major glòria seva i de la nostra obra i per a exemplaritat de tots, es troben encara avui entre nosaltres pro-seguint la mateixa tasca, potser amb algú decaïment físic — són tants 30 anys! — mes amb igual ardor patriòtic dintre el cor, ja que els choristes d'a-quella època, són d'una fusta que no es corca, són flames vivents d'amor i entusiasme per l'ORFEÓ que mai cap vent no podrà apagar sinó és el buf ge-brat de la mort i encara aleshores — com ja hem vist en ocasions diverses — voldran fer el viatge a l'eternitat amb el distintiu de l'ORFEÓ que tant aima-ren, al damunt del seu pit generós i nobilíssim.

Salut i llaor, honorables choristes; apòstols fervents; catalans exemplars... Les excursions actuals, si no són per a regenerar el cant, puix arreu-de la nostra terra aquesta feina ja la farien si calgués, els Orfeons escam-pats ací i allà, serveixen en canvi per afermar més l'amor a la cançó nos-trada, divulgar el seu coneixement, estimular la seva perfecció i establir lla-ços de germanor entre la gran família choral catalana.

Per això l'ORFEÓ CATALÀ accedeix i desitja, sempre que li és possible, la celebració d'excursions que contribueixen demés, al foment cultural del nostre poble, per la festa d'art i germanor que constitueixen cada una d'elles.

Així enguany, convidat per l'empresa constructora del Teatre Albèniz de Girona, l'ORFEÓ anà a aquella ciutat el dia 15 d'abril, per tal de celebrar el concert inaugural de l'esmentat Teatre, realitzant-ho amb veritable plaer, creient tributar d'aquesta manera un homenatge a la memòria de l'eminent músic català Isaac Albèniz, que tant havia estimat i distingit nostra Entitat.

Aquesta excursió es realitzà amb caràcter privat (cosa que jo no crec recomenable ni convenient sovintejar), així és l'únic acte corporatiu fou el Concert que va celebrar-se en mig del major èxit i cantant escollides com-posicions, algunes de les quals hagueren de repetir-se La Junta del Teatre ofrenà a la Senyera una rica corbata de seda, color verd fosc, que hi fou col·locada en mig de forts aplaudiments.

L'ex-diputat catalanista per Girona, En Narcís Pla i Daniel, va reme-tre al Mestre Millet, un donatiu de 500 pesetes per a un obsequi als orfeo-

nistes, ja que per la premura del temps no pogué organitzar-lo personalment, en l'històrica i gloriosa ciutat.

L'excursió deixà complagudíssims a tots els choristes ja que, demés de celebrar un acte artístic els proporcionà un dia d'esbarjo, essent-ho doblement, per al cos i per a l'esperit, el poder-lo passar en l'antiga ciutat gironina, tresor de belleses naturals i d'històriques recordances.

Altra excursió fou la celebrada el dia 17 de juny a Vilafranca del Penadès, que constituí un veritable esdeveniment artístic i patriòtic, acrescut per l'interès que havia despertat aquesta excursió per fer 23 anys des de l'última visita de l'ORFEÓ a la rica i floreixent vila del Penadès.

Ja a la arribada a l'estació es pogué observar l'entusiasme i germanor dels bons Vilafranquins. Els molls eren plens de personalitats que ens hi esperaven i les Societats corals *El coro del Penadès*, *l'Esbart Choral de Catalunya Nova*, *Societat coral de l'Ateneo*; totes amb llurs estendards, mestres i orfeonistes. Després de les salutacions mútues, l'Orfeó en corporació i en la forma i ordre ja tradicional en ell i que de tanta exemplaritat ha esdevingut, anà a saludar les Autoritats municipals, cantant al davant de la Casa de la Vila: *l'Himne Català* i *El Cant de la Senyera*, que foren molt aplaudides. Seguidament es traslladà a la sala de sessions, on el Sr. Batlle amb un magnífic discurs donà la benvinguda a l'Orfeó, contestant-li amb eloqüents paraules, no menys encertades i vibrants, el nostre amat President, Sr. Cabot. També el Rvnd. Sr. Arxiprest saludà a tots els orfeonistes d'una bella faisó.

Acabada aquesta última cerimònia, l'ORFEÓ anà a oir Missa a la Basílica de Santa Maria, durant la celebració de la qual la Secció Choral cantà apropiades composicions.

Després del dinar, que fou una nova demostració de germanor i simpatia, puix les principals famílies asseguraren en la seva taula a la majoria de choristes, tingué lloc el Concert en el local *La Principal, Casal d'esbarjo i cultura*, que s'omplena totalment, malgrat la seva molta cabuda.

L'èxit fou sorollós, produint, sobretot, vera impressió la glossa de la cançó popular:

"Sant Ramon Nonat,
fill de Vilafranca"

que fou cantada amb deliciosa matisació i sentiment.

Veierem espurnejar molts ulls i semblava sentir-se batre els cors per la fonda emoció.

Les ovacions es succeïren en tot el Concert i bastantes composicions hagueren de repetir-se.

El comiat va ésser també molt afectuós i la satisfacció de tothom fou completa, elogiant tots els choristes les atencions i deferències de les distingides famílies que els estatjaren.

Com a conseqüència de l'èxit de l'excursió i de la mútua simpatia establerta amb la gentil Vilafranca, la seva corporació municipal, en sessió del dia 4 de juliol, acordà nomenar a l'ORFEÓ CATALÀ *Fill adoptiu* d'aquella vila, distinció que la Junta agrai en el que val i significa.

També l'Ajuntament acordà ofrenar a la nostra Senyera una medalla commemorativa.

Aquestes són les úniques excursions celebrades enguany que, per estar ressenyades detalladament a la *Revista*, he sintetitzat tot el possible.

Altra excursió magna, que hauria marcat un moment culminant en la vida de l'ORFEÓ, ha estat a punt de celebrar-se. Mes les circumstàncies actuals han aconsellat la seva suspensió o tal volta el seu ajornament. Pel que pugui ésser, jo vos recomano, bons choristes, que redobleu els vostres esforços, procureu l'assistència constant als assaigs i atengueu amatents les ordres i recomanacions dels Mestres, per tal de no perdre temps i trobar-nos sempre ben preparats per a quan arribi una ocasió solemne, com la que suara us insinuava, ja que aquestes a voltes es presenten sobtadament.

Heu's aquí, senyors, esmentada la tasca artística de l'ORFEÓ CATALÀ en l'any transcorregut a la qual cal afegir els Concerts repàs que s'han anat celebrant en obsequi als senyors socis protectors i els exàmens dels nois que s'efectuaren el dia 7 de juliol, sota la presidència del Mestre Millet, acompanyat del professorat tot de l'ORFEÓ.

Al marge de l'actuació artística de l'ORFEÓ en ple, cal esmentar també com a nota d'art i, sobretot, d'exemplaritat litúrgica, la tasca que ve acomplint ja d'anys, la *Capella de Sant Felip Neri*, composta de choristes de l'ORFEÓ, sota la direcció del Mestre Millet, ressaltant, com sempre, les ja famoses audicions de Setmana Santa en el popular Oratori. Cal fer esment especial enguany, de la primera audició de la *Missa del Roser* del nostre consoci mossèn Romeu, en la qual col·laborà una secció de senyoretes i homes de l'ORFEÓ. L'audició de la notable Missa fou una verdadera festa d'art, amara d'aquell misticisme corprenedor que enlaira l'esperit i manifesta alhora l'excel·lència i virtualitat del cant popular religiós.

FESTES INTIMES

Així classificarem les que s'han celebrat en la intimitat social o bé en la intimitat encara més reduïda de la secció choral, donant, per tant, a aquest

qualificatiu, el sentit d'extensió en lloc d'afecció, ja que en aquest darrer cas tots els actes celebrats per l'ORFEO, àdhuc la seva activitat diària, haurien d'anar inclosos en aquest apartat.

Esmentem en primer terme, per la seva cabdal importància, la que tingué lloc el dia primer d'abril, amb motiu de l'Homenatge que es tributà al Mestre Millet i a l'ORFEO CATALÀ, en commemoració de la primera audició a Catalunya de la *Passió de Nostre Senyor Jesucrist*, segons Sant Mateu de Joan Sebastià Bach.

Seria abusar de la vostra benevolença ressenyar novament amb detall, aquella grandiosa festa havent-ho fet ja minuciosament, àdhuc amb suplementes fotogràfics, la nostra *Revista* en els seus números 232 i 233 i amb major motiu puc excusar-me de fer-ho havent viscut tots vosaltres aquells inesborrables moments de goig i emoció.

Recordem tan sols el bell matí de Pasqua Florida, en què es celebrà la Festa; aquelles clares resplendors que arreu brillejaven, l'Àl·luia ressonant i colpidor, les refilades psalmodioses de l'ocellada, el trilleig alegroï de les campanes..., en una paraula, el retorn de la primavera perfumada i més encara la commemoració del triomf de l'esperit damunt la matèria en la Divinal Resurrecció.

L'ambient no podia ésser, doncs, més apropiat a la festa de l'esperit que s'anava a celebrar. De per tot arreu acudien a l'Homenatge: autoritats, delegacions, comissions nodrides, Ajuntaments, Orfeons; l'animació creixia, l'entusiasme s'intensificava; les Senyeres foranes entraven en el nostre casal com flames vivents, amb la voleiadissa de les seves múltiples llaçades i amb el foc encès de les seves riques coloracions i més encara del seu significat; unes ens duïen alenades marines de les nostres platges daurades, altres les reïnotes sentors de la muntanya verdejanta i altres la frescor de les obagues humitejants. Tot Catalunya en esperit era a la Festa i també hi era amb la representació dels Excel·lentíssims senyors Alcalde de la ciutat, Presidents de la Mancomunitat i de la Diputació Provincial, delegació del senyor Bisbe, de les entitats culturals i musicals i de més de 150 orfeons de per tot arreu, àdhuc de l'altra part del continent.

Recordem, senyors, com aquella riuada d'entusiasme omplenà escales i vestíbols, aplaudint amb fervor el descobriment del sever pedró commemoratiu; l'ovació delirant quan la comitiva oficial entrà al Palau, vessant d'animació entusiasme, de llum i de joia; recordem aquell magnífic discurs del senyor Ratera, l'incansable secretari de la Comissió organitzadora, i el del senyor Jeroni de Moragas, president de la mateixa, al qual em complac de nou a tributar pietosa recordança; l'eloqüent i emocionant resposta del Mestre Millet, i les càlides paraules del nostre amat vice-president senyor Moragas,

així com les prometedores frases del representant de la ciutat i del de Catalunya, tot, tot, fou verament corprendor i emocionant. I encara l'ofrena al Mestre Millet del llibre artísticament policromat, únic en sa classe, amb el nom de tots els choristes de Catalunya, fills espirituals de la seva obra, i el donatiu, demés, d'una medalla d'or commemorativa del fet transcendental que es perpetuava; medalla que en diferents metalls es concedí també a mestres, solistes i choristes.

I, finalment, senyors, recordem aquell entusiàstic *Cant de la Senyera* que, entonat juntament amb l'*Orfeó Mossèn Cinto*, humil iniciador de l'Homatge, clogué la festa emocionant i perdurable.

Fou un acte d'aquells que en la seva iniciació, celebració i finalitat es demostra plenament la rica i floreixent espiritualitat del poble que l'organitza.

He de donar compte també d'altre acte íntim, al qual sí que és precís aplicar-li tota la seva significança i intensitat afectiva, i és l'ofrena valuosa que va fer a l'ORFEÓ el nostre estimat President senyor Cabot, de l'artístic reliquiari que estotxa un rull de cabells de l'alt Rei en Jaume el Conqueridor.

Avui fa un any—tothom ho recordarà—que en aquest mateix acte el senyor Cabot, amb la gentilesa i afectuositat en ell característiques, acrescudes encara més quan de coses de l'ORFEÓ es tracta, féu remesa al Mestre Millet de la formosa joia que tots admiràrem i lloàrem, digne, per cert, de la seva procedència i destí.

Com que tots sabeu el molt que s'estima en aquesta casa el seu President—que algú ha qualificat encertadament de providencial—i el molt que se li agrai la seva nova deferència i generositat, no caldrà pas fer ressaltar tota la valor d'aquest acte d'íntima compenetració i afecte perquè de tots fou ben apreciada i agraïda i ho serà per sempre més.

Altra nova festa íntima la constituí el generós donatiu—que ja hem esmentat—de l'ex-diputat regionalista En Narcís Pla i Daniel, en la nostra visita corporativa a Girona i que la Junta Directiva acordà esmerçar en una audició de sardanes i en un *lunch* als choristes, que tingué lloc el dia 27 d'abril, festa de Nostra Senyora de Montserrat, Patrona de Catalunya.

També, seguint el tradicional costum, en la nit de la diada de Cap d'any, s'obsequià als choristes amb una nova audició de sardanes, a càrrec de les tres cobles que donaren el concert a la tarda, i també amb un senzill *lunch*.

En totes dues festes l'animació i esplai foren ben completes, havent estat una nota digna d'esmentar i lloar, la bella sardana, original de la chorista senyoreta Adelaida Gibert, que executà la cobla "Barcelona", en la pri-

mera festa, i ara darrerament la notable sardana d'En Lluís M.ª Millet, fill del Mestre, que tocà la mateixa cobla, i que fou molt celebrada per tots els intel·ligents.

Sia l'enhorabona als joves compositors.

Igualment hem d'assenyalar com a festa íntima d'alta valor educativa i de goig per a l'esperit, la notable conferència amb projeccions que, en obsequi dels nostres senyors socis, donà en el Palau el nostre estimat vice-president senyor Moragas, president alhora dels *Amics de l'Art Litúrgic*, versant sobre els "Dos tapissos de la Catedral de Tarragona", i demostrant el distingit conferenciant els seus profunds coneixements i l'aciençat estudi que porta realitzat en el difícil art del tapís.

També cal registrar en aquesta secció de festes i actes íntims, la visita de germanor que l'*Orfeó Sarrianenc*, que dirigeix l'intelligent mestre mossèn Obiols, va fer a la nostra entitat el dia 13 de maig, en ocasió de celebrar-se un concert-repàs.

L'Orfeó germà va cantar amb ajust i expressió ben remarcables, diferents composicions i l'ORFEÓ CATALÀ correspongué a la visita cantant també una selecció del seu repertori. Al final, amdós Orfeons cantaren el *Cant de la Senyera* i altra cançó, que foren ovacionades.

El Mestre Millet ofrenà a la Senyera dels simpàtics visitants una bella llaçada en recordança de tan agradosa visita.

Altres festes íntimes, per a esplai dels choristes i llurs famílies, varen celebrar-se durant les vacances estiuenques, organitzades i portades a terme pels mateixos choristes, plens de bon humor i traça, restant-ne tothom altament complagut.

PREMIS ALS CHORISTES

Dintre aquest ambient d'intimitat en què ens trobem ara, en la ressenya dels fets cabdals de l'ORFEÓ durant l'any finit, cal assenyalar d'una manera especial l'acord que prengué la Junta Directiva l'any penúltim, i com a via d'assaig, de premiar els choristes que fossin més complidors en les tasques de la Secció Choral i sota tots els aspectes.

El resultat del detingut examen que es féu al terme de l'any, tenint en compte totes les circumstàncies que la Junta cregué pertinents, per tal de fer un just i equitatiu repartiment, fou el que segueix, en ordre de mèrit i importància dels premis concedits:

Pilar Roca, Concepció Vilalta, Angela Ticó, Delfina Ticó, Jaume Vall, Ermengol Bigas, Carme Juvé, Joaquim Prat, Josep Monereo, Tomàs Parera, Carme Fonoller, Joan Híl, Marian Vidal, Enrica Codina, Joaquim Gil, Joan Corney, Montserrat Ginesta i Miquel Galito.

La finalitat de l'assaig fet, que fou la de l'estímul, no correspongué pas justament a l'objecte que la Junta es proposava, ja que, llevat d'unes poques excepcions, seguien complint els que fins avui han estat i segueixen essent els més exactes i fidels complidors dels deures de chorista, demostrant això que aquests bons companys orfeonistes no tenen altre estímul que el de l'amor vertader a l'ORFEÓ, ni altre premi que el de col·laborar fervorosament en les seves tasques artístiques, donant satisfacció així al seu nobilíssim ideal. Vist aquest resultat, la Junta acordà suspendre la concessió de premis en la forma assajada, sense perjudici de poder premiar, de la manera que cregui més convenient, la constància, fidelitat i bon comportament en les tasques de l'ORFEÓ.

Un deure de justícia m'obliga a fer constar públicament l'acte de les germanes choristes senyoretas Angela i Delfina Ticó, fundadores de la Secció de senyoretas, renunciant generosament, en obsequi a l'ORFEÓ, el valuós premi que els fou concedit pel seu mai afeblit entusiasme en les tasques de la Secció Choral. Ja que la Junta no els pogué testimoniar l'agraïment de l'ORFEÓ amb el premi ofert, ho fa per mitjà d'aquest acte i de les precedents manifestacions.

També la Junta ha volgut significar l'alta estima i consideració de l'ORFEÓ per als antics choristes que amb exemplar perseverància fa 20 anys o més que col·laboren en les seves tasques artístiques. A aquest objecte acordà, en sessió del dia 13 de març de l'any passat, nomenar *Soci Chorista Vitalici* a cada un dels choristes que es trobin en les circumstàncies indicades, títol honorífic que porta aparellat, demés, l'exempció del pagament de quota mensual i altres distincions i avantatges que es puguin anar concedint.

Com que al pendre l'esmentat acord hi havia ja molts choristes que es trobaven en condicions d'ésser distingits amb el nou nomenament, la Junta, en la mateixa sessió, acordà nomenar Socis Choristes Vitalicis els següents orfeonistes:

En Rafel Vives, que feia en aquella ocasió 31 anys que forma part de la Secció Choral;

N'Enric Lapeyra, que en feia 28;

En Joaquim Prat, Miquel Valls, Delfina Ticó, Dolors Xifré, Pilar Roca i Angela Ticó, que en feia 27;

N'Emili Massip, Jaume Vall i Mercè Puig, que en feia 24;

En Francesc Xavier Pons, que en feia 23;

En Tomàs Parera i Antònia Serrallonga, que en feia 22;

I Na Carme Fonollar, que en feia 20.

Enguany entren en aquesta categoria, per haver complert els 20 anys de permanència en la Secció Choral, *En Ramon Crespo, En Josep M.ª Vila i En Jaume Mayol.*

A tots se'ls lliurarà — tal volta avui mateix — un diploma acreditatiu de tan merescuda distinció i amb ell desitgem que vegin els choristes el profund agraiment de l'ORFEÓ per la seva patriòtica constància, que tant-de-bò sigui exemple i estimuli pels altres choristes que formen l'amorosa família de l'ORFEÓ CATALÀ.

Finalment, la Junta acordà també que la "Caixa de Pensions i Socors" augmenti el subsidi diari a cada un dels choristes en cas de malaltia i sempre que cap impediment reglamentari no s'hi oposi.

Amb goig la Junta ha de fer constar com les mesures de càstig s'han limitat únicament a l'expulsió de dos choristes, i encara per manca d'assistència als assaigs i a algunes amonestacions per aquest mateix sentit. Per això crido l'atenció dels orfeonistes perquè posin la més gran cura en no sovintejar en aquestes faltes, que, ultra pertorbar les tasques artístiques de l'ORFEÓ, fan estèrils en certa manera els esforços dels mestres i dels choristes cumplidors i aquest sol motiu — fins deixant altres i poderoses raons — hauria de bastar per a l'esmena i reacció contra aquesta habitud massa generalitzada i que tantes pertorbacions ocasiona.

ACTUACIO PATRIOTICA

En aquest paratge delitós i florit, en el qual els altres anys entràvem a pler per embaumar-nos amb les flaires més exquisides i ruixar-nos amb l'iris de les seves múltiples coloracions, enguany haurem de passar freqüentment a freqüent, sense poder-hi entrar; car el sorrut jardiner ens ha barrat la porta amb clau i forrellat. Mes, què hi fa! Qui de vosaltres, en passar pels murs forans d'un jardí, no ha percebut ben clarament totes les perfums ubriagadores de les flors que adintre seu esclaten en flames de mils colors? Qui no ha pressentit, prop d'un jardí, el fistonejat moradenc de les humils violetes, la clapa gronxadissa dels lliris odorants, com una congesta de puríssima blancor? Qui no ha copsat dintre seu la visió de l'eura arrapadissa i del roserar emparat que cobricela el recó més poètic del jardí, i el desmai voleiadís de les campanelles que enronden la gàrgola gòtica i d'ella omplen llurs calzers panteixants? Qui de vosaltres, amb la sentor de terra humida i l'alenada de l'herba gemada no

ha tingut la suggestió de tots els tresors que enclouen els alts murs que el jardí ombrejen?

No cal pas entrar-hi, doncs, en el lloc vedat; ens basta passar-hi pel costat per a reconfortar-nos-hi; i ens complau saber que les llavors són bones i reproductives i que la florida es perpetuarà un dia i altre, un any i segles, malgrat no s'hi pogués entrar fins d'aquí unes centúries...

El jardí que floreixi, doncs, i nosaltres anirem fent la nostra via, mentre la seva exquisida perfum no ens deixarà mai més i generosa, embaumarà fins l'aire que respirem...

El primer acte que hauríem de ressenyar per la seva importància — i que sols esmentarem — és la festa a la memòria del Rei Jaume el Conqueridor, amb motiu de col·locar al cim de la Senyera el reliquiari donatiu del nostre President — del qual vos parlava suara — contenint un rull de cabells del Rei, present que féu a l'ORFEÓ CATALÀ En Joan Feliu i Codina.

Quantes alenades reconfortants i suggestives eixirien d'aquesta floresta gentil si poguéssim rabejar-nos-hi a pler! Però tots en servareu encara la fragància i bastarà tan sols obirar de lluny el paratge per a revivre novament, aquell esclat ideal que féu vibrar nostres cors en la tarda del dia de la Candelera de l'any passat, aniversari de la naixença del Gran Rei: vibració espiritual i germanívola que s'estengué — com una esgarripança d'emoció — fins més enllà del Pireneu, obtenint fruits saborosos de col·laboració dels nostres germans de l'altra vessant; de les perfumades hortes valencianes; de les terres d'Aragó i de l'Illa daurada, ço és, de per tot arreu on el Conqueridor va posar la seva petja triomfadora.

Per això la nostra festa tingué un abast i transcendència ben remarcables, dignes de l'objecte de la mateixa, i per això, també, un abrandament de joia i patriotisme surà tothora per l'ambient de la sala del Palau embolcallant l'egrègia figura del Rei immortal que la presidia. Així, compenetrat tothom d'un mateix ideal i de l'alta significança de la cerimònia, no cal dir com les ovacions i esclats d'entusiasme foren seguits i delirants.

Recordem les eloqüents i inspirades paraules d'ofertament del nostre President, amb aquella vibrant invocació final que fou ovacionada; la contesta del Mestre Millet, com sempre cordial, vessanta d'erudició i amarada d'aquell fervorós i assenyat sentiment patriòtic que n'és la seva característica. Recordem les càlides estrofes del Mestre Llongueras, que en ales de la seva inspiració, glossà tot l'abast de l'acte en mig d'ovacions entusiàstiques.

Recordem i lloem alhora els treballs originals que cantant la festa i l'obra de l'alt Rei, trameteren el Felibre Majoral B. Sarrieu, el poeta de Montalbà; el vell Felibre Arnavielle, en nom de Provença i Montpeller; l'acadè-

mic dels Jocs Florals de Tolosa En Francesc Tresserre, representant el Llenguadoc; mossèn Josep Bonafont, el dolç poeta d'Illa del Tech; el catedràtic de Saragossa En Joan Moneva Pujol, en nom de les terres aragoneses; l'espiritual Chavarri, l'amic preadissim de l'Orfeo, des de València, i Mestre Alcover, des de les terres mallorquines, i encara el Mestre Fontbernard, en nom de la *Choral Déodat de Séverac* de Tolosa, junt amb l'inspirat poeta llenguadocià N'A. Perbosc.

Es llegiren, demés, treballs literaris enaltint la figura del Rei En Jaume de mossèn Cinto, Angel Guimerà, Teodor Llorente, mossèn Costa i Llobera i altres, per tal que en el càntic de lloances no manqués cap veu hereva d'aquelles que un dia l'acclamaren en els seus viatges triomfals.

Mes, allà on l'entusiasme assolí la màxima intensitat i emoció, fou en el moment de col·locar al cim de la Senyera la reial despulla mentre l'ORFEO entonava solemniament el *Cant de la Senyera* i, per fi, quan el senyor Cabot, amb veu potent i vibrant, justa entonació i posant a cada frase l'emoció que li calia, va llegir la *Benedicció a la Senyera*, del senyor Bisbe de Perpinyà, que tothom escoltà a peu dret i ovacionà amb fèrvid deliri cada un dels seus inspiradíssims paràgrafs, millor diríem, estrofes "batec i ritme d'aquella ànima abrindada com una foguera de Sant Joan", segons frase del poeta mallorquí.

L'ORFEO CATALÀ va donar fi a l'acte cantant apropiades composicions que acabaren de completar i fer més pur el goig que a tothom proporcionà la bella festa, que es troba ressenyada detalladament també amb suplement fotogràfic del penjoll-reliquiari, en el núm. 230 de la nostra *Revista Musical Catalana*.

Plau-nos fer constar i agrair públicament, com ho féu ja en forma oficial la Junta de l'ORFEO, la col·laboració de tots els escriptors que de tan bella faisó i amb tanta cordialitat contribuïren a la festa, i d'una manera especial a En Francesc Matheu, el fervorós ex-President de l'ORFEO, i principal col·laborador i propulsor de l'acte.

A tots grans mercès; i mercès també a aquella publicació escrita en català, per l'atac innoble que intentà contra la nostra festa; dic mercès perquè la baixesa del seu intent féu ressaltar encara més l'alçada i magnificència del solemni acte i dels seus organitzadors, tots ells plens d'amor, generositat i patriotisme ben exemplars.

Altres actes de caient patriòtic celebrà l'ORFEO, ja prenent-li part corporativament, ja adherint-s'hi o bé signant històrics documents, i assistint en la persona del seu President i diversos individus de Junta a banquets d'homenatge a altes personalitats catalanes, etc., etc.

Igualment, l'ORFEÓ ha estat representat, personalment o per adhesió en la Diada de la Llengua catalana, Festa d'Infants i Flors, Aplec de la Sardana i en tots aquells actes que li han estat comunicats.

També l'ORFEÓ ha seguit subscriuint-se, per tal de protegir-les, a quasi totes les publicacions editorials catalanes.

Cal, per fi, esmentar que l'ORFEÓ assistí a la reunió preparatòria per a aixecar un monument a Pep Ventura, i ple d'amor per l'obra d'aquest modest músic, restaurador de la nostra Sardana, l'ORFEÓ oferí a la Comissió Organitzadora la celebració d'un acte a favor de la subscripció per l'esmentat monument.

PREMIS MUSICALS

L'adhesió, confiança i interès dels nostres músics per aquests *Premis* que un sentiment de veritable generositat, art i patriotisme va crear i posar sots la direcció de l'ORFEÓ, augmenten a cada nou Concurs, que pel seu normal funcionament, competència del Jurat i importància dels premis, ha esdevingut ja una vera institució que està destinada a assolir gran transcendència en la vida musical del nostre poble.

El funcionament automàtic — podriem dir — d'aquests premis, va seguint la norma traçada pels seus Estatuts, el compliment dels quals en aquest aspecte està sots l'escurpulosos i intel·ligent cura del secretari Mestre Salvat, publicant-se els cartells i veredictes en els dies assenyalats i fent-ne remesa a tota la premsa, músics i entitats artístiques de totes les terres de parla catalana.

Enguany els *Premis Musicals Eusebi Patxot i Llagustera* han fallat en el seu dia el IV Concurs, publicant-se seguidament el Cartell del V Concurs, en el qual es concedeixen premis per valor de 6.000 pessetes. Aquest Concurs ha de fallar-se l'any vinent.

I els Premis musicals *Concepció Rabell i Cibils, vídua de Romaguera*, seguint les condicions establertes, ha tornat a publicar, per tercera i última vegada, el Cartell del II Concurs de l'any 1921, que per la importància de l'obra a presentar, per la qual s'ofereix un premi de 6.000 pessetes, s'ha concedit un termini de 3 anys, havent-se de fallar el dia 8 de maig d'enguany.

"CANÇONER POPULAR DE CATALUNYA"

Els treballs aciençats que es realitzen sense descans, en la prossecució d'aquesta obra, la col·laboració popular que arreu es troba i més que tot, l'encertada direcció de la mateixa i la cura del secretari del *Cançoner* mossèn Joan Puntí, en tots els detalls de propaganda, consultes, recopilacions, etc., fan que aquesta empresa gegantina vagi prenent cos i major importància cada dia.

Enguany s'han seguit amb igual coratge i bon resultat els treballs que ja anotàvem en la Memòria passada — i que amplia la nostra *Revista*, en els seus números 234, 239 i 240 — havent sortit també missions a la recerca directa de cançons i trobant arreu la més franca col·laboració.

Cal assenyalar enguany, com un esdeveniment de gran importància per l'*Obra del Cançoner*, la donació que li ha fet N'Angel Aguiló i Miró dels importantíssims materials cançonístics que aplegà el seu pare, l'enyorat mestre i patriarca de les lletres catalanes En Marian Aguiló i Fuster durant mitja centúria de pacientíssims i intel·ligents treballs.

És tal la importància del donatiu esmentat, que l'*Obra del Cançoner* i l'ORFEÓ amb ell se n'han sentit verament captivats, trametent efusives comunicacions de mercès al generós donant i oferint-li el Consell Consultiu del *Cançoner* un artístic pergamí per tal de perpetuar el seu agraïment i el de Catalunya a l'exemplar patrici que tan noblement i eficaç col·labora en una obra de transcendència artística i patriòtica extraordinària.

EFICACIA SOCIAL

Aquest aspecte de l'obra de l'ORFEÓ CATALÀ és constant i immutable i ell, auriola tots els actes que realitza l'ORFEÓ, àdhuc els més insignificants, ja que tota la seva actuació està amarada del sentiment d'amor i germanor que sura per l'ambient d'aquesta casa i embauma tota la tasca complexa de l'ORFEÓ CATALÀ.

Ah, senyors! Aquest sentit d'amor, pau i germanor que respira tota la vida social dels Orfeons de Catalunya, com l'hem vista enguany a casa nostra sublimada, dignificada, poetitzada per la gràcia portentosa de l'art! Com hem contemplat enguany simbòlicament, plàsticament — podríem dir — el nobilíssim sentit i transcendència d'aquest apostolat social!

Recordeu, senyors, aquells dies de dolor i angoixa per la nostra pobre urbs; aquells dies de tristor i vergonya per tota societat civilitzada; aquells jorns en què l'odi s'ensenyoria dels nostres carrers i armant mans assassines feia caure un dia i altre, víctimes innocents. La ciutat indefensa clamava d'angoixa; la pau i germanor havien fugit dels seus fills i les nafres eren cada volta més intenses i profundes. Tothom alçava els punys airats, tothom es debatia en la dolor, mes la lluita fratricida augmentava...

Fou aleshores, quan en mig d'aquesta desolació i desesper, els clams potents dels nostres choristes enardits — talment un conjur — espargien per l'espai aquelles harmonies sublimes, aquells esclats emocionants, aquells precés esgarriuosos (mentre les armes assassines arreu sorollaven i la sang s'escolava silenciosament...).

"Germans — clamaven — germans
 Abraceu-vos, homes ara,
 que damunt dels bells estels
 hi ha l'amor immens d'un Pare.
 Germans!... Germans!..."

Ah, senyors! si aquest prec sublim (mai com en aquella ocasió tan tristament d'actualitat) si aquest clam enardidor que un dia i altre sentirem retrunyir dintre aquestes mateixes parets en la intimitat de l'assaig, i més tard oïrem solemnement amb igual força emotiva en les audicions de la *Novena Simfonia*; si aquest crit suplicant dels nostres choristes que semblava talment la veu de la terra adolorida, la veu gement del nostre poble, hagués pogut traspassar les llandes d'aquest Palau i tramuntant pels aires, hagués embolcallat els odis homeiers, ah senyors! quantes mans assassines, quants cors empedreïts no haurien aturat la seva acció a la claror de l'art excels que els hauria enlluminat l'esperit!... Amb quanta compunció, genolls en terra, l'*Humilia't* colpidor de l'himne, hauria ressonat per l'espai amb tota la seva omnipotent majestat!

Mes la nostra societat no ha pas escoltat encara, prou intensament, aquestes veus serenes que endolceixen i dignifiquen la vida.

Cal, doncs, que la gràcia de l'art i la llum d'un noble ideal, ço és, la vida de l'esperit, sigui la rectora del nostre poble — com ho és de les nostres institucions corals — del contrari, l'opacitat de la matèria limitarà considerablement els horitzons, el seu enduriment eixarxarà els cors i mai no podrà resplandir damunt del nostre poble l'aurora prometedora de la vera fraternitat que per viarany errats avui es cerca endebades.

Si el clam simbòlic dels nostres choristes, si el *sursum corda* que diàriament entonen milers de cantaires escampats arreu de la nostra terra, si les harmonies dels nostres cants i de l'esperit que els informa, arribessin a sobreposar-se als sorolls inharmonics i pertorbadors que avui tot ho atabalen, si el nostre poble cantés o almenys li cantés l'ànima, com veuríem trasmutada la faísca de la nostra terra! Com s'espargirien — a l'igual que als raigs del sol — les boires baixes i espesseïdes de les males passions i malaurances, i aleshores, quins dies més clars per la nostra Pàtria!

Heu's aquí l'exemple que ens dona la gran família coral catalana, exemple que oferim a les autoritats, sociòlegs, clerecia i a tothom que es preocupi o tingui el deure d'interessar-se del nostre viure social.

Heu's aquí també, la raó del meu plany en començar la present Memòria, per l'escàs ajut que rep l'obra de l'ORFEÓ CATALÀ dels elements que més obligació tenen d'enrobustir-la per a la seva major eficàcia i expandiment, i sobre-

tot cal recomanar una especial protecció i ajuda a l'obra extraordinària de la *Germanor d'Orfeons de Catalunya*, que amb els seus aplecs comarcals, conferències, concursos, visites de germanor, etc., escampa arreu de la nostra terra la vera fraternitat, enlaira el nivell cultural del nostre poble i li proporciona aquells goigs i anhels de l'esperit que són els que més poden lliurar-lo de les baixes convulsions socials que massa sovint ens flagellen.

Mai, com en l'obra de la *Germanor d'Orfeons de Catalunya* en general i en la de cada un d'ells en particular, no veurem acomplida més fidelment la collita del cent per u, de la sembra evangèlica.

Mirant — per acabar — la nostra collita d'enguany en l'aspecte de relació, germanor i amorosa convivència entre nosaltres i entre les entitats germanes, podem també estar satisfets de l'anyada present. Tots recordem la franca cordialitat que ha regnat sempre en tots els nostres actes, assaigs, concerts, festes íntimes i sobretot en les excursions a l'agermanar-nos amb companys cantaires de diferents encontrades, amb la sollicitud, deferència i efusió amb què les famílies foranes asseuen els nostres choristes a l'entorn de llurs taules; en les recepcions i comiats cordials; en la visita de l'Orfeó Sarrianenc a casa nostra; en la vinguda de l'Orfeó infantil de l'Ateneu de Igualada que fou rebut pels mestres Millet i Pujol; en la visita oficial que realitzà en el nostre local la professora Na Carme Aznar de Bas, fent depositari a l'ORFEÓ de l'artística placa i pergamí que les seves deixebles de Buenos Aires ofrenaren al "mestre dels mestres" l'enyorat mestre Vidiella; en les sollicituds i trama de reglaments, còpia de cançons; consulta de partícels; ofrena de llibres; en l'assistència afectuosa del Mestre Millet i altres individus de Junta a la festa de la benedicció de la Senyera de l'Orfeó Badaloní; en la col·laboració i adhesió a mantes festes populars i en l'organització del grandios festival choral que anava a celebrar-se amb motiu de l'Exposició del Moble i que encertadament fou sospès; en els parlaments, conferències i visites que el mestre Millet amb el seu alt prestigi escampa arreu de Catalunya en les entitats germanes fent sembra de bona llavor; en la franca relació que hom sosté amb els Orfeons, àdhuc amb els estrangers com el de Nova York, que sota la direcció del mestre Kurt Schindler fa triomfar la nostra música i la nostra llengua en mig d'aquell públic cosmopolita; en les múltiples consultes, guiatge i ajut que els nostres mestres ofereixen genrosament a tothom qui d'ells el sollicita; en l'exemplaritat de la nostra Entitat i en tantes i tantes belles ocasions que farien inacabable aquesta ja llarga llista.

I cal assenyalar igualment dintre aquest ambient social de l'ORFEÓ, la importància de la *Germandat de l'Orfeó Català* que durant tants anys funciona amb exemplar regularitat i positiva eficàcia produint óptims resultats i enllume-

nant encara més amb aquesta flama divina de caritat i germanor l'obra ja prou espiritual i enlairada de la nostra Entitat.

Cal, doncs, que tots els nostres senyors socis ajudin aquesta obra meritòria i exemplar de la nostra *Germandat* inscrivint-se en les seves llistes per tal d'assolir la seva màxima eficàcia i transcendència.

No cal dir també com l'ORFEÓ rep en justa correspondència a la seva actuació altruista i generosa, proves ben paleses d'alta consideració i estima en totes les ocasions que es presenten; en l'assistència mai escassejada en els seus concerts i festes; en l'amor i elogi amb què tothom s'ocupa de la seva obra; amb els donatius de llibres, dipòsits, actes de confiança, etc., etc., coses totes que l'ORFEÓ agraeix i de les quals sent vera satisfacció.

Enguany entre els donatius de llibres, cal esmentar el de N'Eduard Vidal i Riba, de la Mancomunitat, Ajuntament i Diputació, del mestre Schweitzer amb expressiva endreça; de l'Ateneu Barcelonès i sobretot l'important donació de 119 volums de literatura musical i obres de música que oferí amb gest exemplar i patriòtic en Jacint E. Tort i Daniel i que l'ORFEÓ li agrai en el molt que val.

També cal fer esment de la donació de cupons que a benefici de l'ORFEÓ han fet els senyors Francesc Vives i Marquès d'Alella, així com la generositat dels seus serveis professionals, del distingit arquitecte En Bonaventura Bassegoda.

Igualment anotarem com a donatiu — donatiu d'amor i consideració — la tasca divulgadora de l'obra de l'ORFEÓ que en terres argentines ha realitzat la celebrada escriptora Na Carlota Guterres, per mitjà dels grans rotatius i no sense haver de vèncer les odioses incomprensions de sempre i de per tot arreu.

Finalment, assenyalarem com a donatiu importantíssim el de l'Angel Aguiló que ja hem esmentat en altre lloc i que encara que fet al Cançoner, l'ORFEÓ el rep com a propi per la direcció i administració que té d'aquella gran obra.

A tots, gran mercès i que la seva alta exemplaritat sigui obiradora per tots aquells que vegin en la tasca de l'ORFEÓ CATALÀ un motiu de donar satisfacció als seus sentiments i deures artístics, patriòtics i culturals.

Aquí fineix, senyors, la tasca que per setena vegada m'haveu encomanada i que vos ofereixo humilment tal com el meu amor i entusiasme per l'ORFEÓ me l'ha dictada.

Ella és la veu de l'ORFEÓ CATALÀ de què vos parlava al començament, i que ja fa trenta dos anys que parla al nostre poble; pel que acabeu de sentir, segueix encara parlant amb igual vibració i eloqüència; llàstima que a través

del diafragma de la meua turpitud — i de l'afonia obligatòria — hagi perdut en claredat i emoció. Mes, què hi fa, si tots vosaltres la copseu de viva veu i vos parla drètament i a tothora al vostre cor i a les vostres ànimes!

Cal, doncs, senyors i consocis, què aquesta veu melosa i suggestiva no pari de parlar i per això és precis que la fe, constància i fermesa no s'esmorzeixi ni un sol instant. Sense aquestes preades virtuts, què hauria estat de l'obra de l'ORFEO CATALA? En els seus primers documents llegim que als tres mesos de fundat l'ORFEO, ja desertaven quasi la meitat dels seus socis protectors i choristes, quedant reduïts a 37 els primers i a 28 el segons. Si no hagués estat la fe i fermesa del Mestre i d'aquest grapat de fervorosos patricis, on hauria anat a parar ja aleshores l'ORFEO, amb un tal desencoratjament? El mateix mestre co-fundador de l'ORFEO al cap d'un poc temps, ja dimetia tots els seus càrrecs i abandonava al nou-nat quant més solícits havien d'ésser les atencions que requeria.

Si aquesta ferma persistència que ara vos recomano no hagués existit ja en aquelles preterites jornades què hauria estat de l'ORFEO, sinó un nou intent fracassat i estèril? quin dany més considerable no s'hauria ocasionat a l'art i a la Pàtria, al matar en flor un organisme que havia de prestar-li uns serveis tan assenyalsats i transcendents!

Tot el bé que ha fet l'ORFEO, tota la seva gran obra educadora, tot, tot, hauria restat inexistent: el pa espiritual amb què tothora ha nodrit els nostres esperits, no s'hauria pas elaborat; la seva alta exemplaritat i fecund proselitisme no s'hauria conegut; aquelles inesborrables manifestacions d'art, de cultura i d'altra mena; aquelles excursions per tot Catalunya i diferents ciutats de la península i a l'estranger fent vibrar els públics amb l'entusiasme de l'art i portant arreu triomfant el nom i la música d'aquesta bella terra, tampoc s'hauria realitzat; en fi, senyors, tota la complexa i eficacíssima actuació de l'ORFEO CATALA en tots els aspectes que acabem de glossar, tot, tot hauria restat inèdit...

Ja veieu, doncs, el miracle de la fermesa, del coratge i de la fe en un ideal d'aquells pocs escollits, l'alta transcendència que ha tingut en la nostra generació i en el nostre renaixement integral.

Per això, amics consocis i choristes, no desmaieu ni un moment en la tasca que amb tant delit acompliu, car si avui nosaltres venerem i lloem la memòria i la gesta exemplar d'aquell aplec d'esforçats patricis que han assolit per a l'art i la Pàtria tot el que significa l'obra de trenta dos anys d'intensa actuació, també temps a venir els vostres successors beneïran sens dubte l'obra que ara ja esteu acomplint i que qui sap si en els designis de Déu que va crear-la, li està encomanada encara alguna finalitat de la més alta transcendència.

A vosaltres, doncs, choristes, vos exhorto en nom dels sagrats interessos de l'Art i la Pàtria a prosseguir amb fe, delit, constància i fermesa l'obra que esteu realitzant; als catalans tots, en nom dels mateixos alts interessos jo els demano ajut, protecció i la cooperació a què té dret l'ORFEÓ CATALÀ, no tan sols pel que actualment realitza, sinó per la tasca gloriosa i transcendent que ja porta aconcluida i per la que temps a venir pugui encara dur a terme; als intelligents Mestres de l'ORFEÓ no els cal pas cap exhortació puix ells donen la més alta exemplaritat de constància, sacrifici i esforç, i al Mestre Millet que com patriarca venerable d'aquesta religió ideal, manté viu i vibrant el culte i fervor i dirigeix ple de santa unció la seva emocionant litúrgia, no cal pas tampoc, demanar-li res, perquè ja ho ha donat tot a l'obra de l'ORFEÓ i al tresor espiritual de la Pàtria i d'ell tenim la certesa que fins quan absort per les eternes i veres harmonies ens haurà de deixar per a assolir aquella "major naixença" de què parla el poeta, traspasarà — tal com haurà viscut — abraçat amb la Senyera que ell un dia creà, sabé glorificar i mantenir tothora ben alta, triomfant i guiadora "pel damunt dels nostres cants" i del nostre integral renaixement.

Orfeó Català

CONCERTS DE QUARESMA

La nostra entitat celebrarà al Palau de la Música Catalana durant la present Quaresma, quatre Concerts amb la col·laboració dels celebrats artistes Alexandre Borowski, pianista rus; Walter Drwensky, organista alemany; Andreua Fornells, Concepció Callao, Emili Vendrell i Antoni Planàs, solistes vocals; ORFEÓ CATALÀ, sota la direcció del Mestre Lluís Millet.

Les dates fixades per aquests concerts són els dies 22, 29 març, 5 i 10 abril, a tres quarts de deu del vespre.

Heu's aquí l'ordre que seguiran aquestes importants manifestacions musicals:

I Concert, dissabte, 22 de març. Recital per l'eminent pianista rus Alexandre Borowsky.

Obres de *Bach-Busoni, Gluck, Loeilly (Godowsky), Scarlatti, A. Scriabin, Musorgsky, Strawinsky, Chopin i Liszt*. Piano Pleyel.

II Concert, dissabte, 29 març. ORFEÓ CATALÀ i solistes vocals, sota la direcció del Mestre Millet.

III Concert, dissabte, 5 abril. ORFEÓ CATALÀ, Walter Drwensky, eminent organista i solistes vocals, sota la direcció del Mestre Millet.

IV Concert, dijous, 10 abril. Recital de Cançons per N'Emili Vendrell i En Pere Vallribera, pianista acompanyant.

Cançons de *Beethoven, Schubert, Brahms i Wolf*. El poema "*L'amor del Poeta*", de *Schumann*.

Autors catalans: *Millet, Pujol, Toldrà, Apeles Mestres, Pèrez*.

L'ORFEÓ CATALÀ, ultra executar belles obres del seu repertori antic i modern, alguna no sentida de molt de temps, donarà en primera audició importants composicions catalanes i estrangeres.

També s'executaran per primera vegada els *Quatre poemets*, per a quatre veus solistes, amb acompanyament de piano, originals de N'Antoni Planàs, que foren premiats en el segon concurs (1920) dels Premis musicals Eusebi Patxot i Llagustera.

Per a localitats, dirigir-se al Magatzem de Música Unió Musical Espanyola, Portal de l'Àngel, 1 i 3, de 3 a 7 de la tarda.

Com de costum, sota els preus establerts, es concedeix una rebaixa als Srs. Socis de l'Orfeó Català, precisant adquirir les localitats abans del dia del concert.

Aquest número ha passat per la prèvia censura

AYENES A. G., Carrer de Provença, 157 - Telèfon 216 G. — BARCELONA